

Sygn. akt IV Cz 513/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku, IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Jastrzębski (spr)

Sędziowie SO Mariusz Struski, Mariola Watemborska

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2013r.

na posiedzeniu niejawnym

skargi dłużnika H. U.

z udziałem wierzyciela Agencji Nieruchomości Rolnych w W.

na czynności Pawła Chojnackiego Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Drawsku Pomorskim

na skutek zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Lęborku, z dnia 19 kwietnia 2013r., sygn. akt IX Co 273/13

postanawia: **odrzucić zażalenie.**

Sygn. akt IV Cz 513/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy uwzględnił skargę dłużnika H. U. w części i w pkt 1 uchylił zaskarżone przez niego czynności egzekucyjne Pawła Chojnackiego – komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Drawsku Pomorskim z dnia 19.02.2013r., tj. żądanie udzielenia wyjaśnień oraz wezwanie do zapłaty należności na rzecz komornika. W pozostałym zakresie Sąd ten oddalił skargę dłużnika, jak również oddalił sformułowany w niej wniosek o obciążenie kosztami wierzyciela za czynności komornicze.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że komornik sądowy podjął zaskarżone czynności w okresie zawieszenia postępowania egzekucyjnego wskutek wydania przez Sąd Rejonowy w Bytowie prawomocnego postanowienia w sprawie I C 143/12 (obecnie VI C 34/14), uchybiając tym samym dyspozycji art. 179 § 3 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc.

W dalszej kolejności Sąd I instancji wyjaśnił, że żądanie dłużnika o obciążenie wierzyciela kosztami za czynności komornicze nie zasługiwało na uwzględnienie m.in. z tego względu, że został on zwolniony z kosztów sądowych w całości, a zatem nie poniósł dotychczas żadnych kosztów sądowych, także jako osoba działająca bez fachowego pełnomocnika, nadto wskazał, że koszty egzekucyjne należą do kompetencji komornika sądowego na podstawie art. 770 kpc, nie zaś do kognicji Sądu rozpoznającego skargę.

Odnosząc się do podniesionego zarzutu przedawnienia stwierdził, że jest on bezprzedmiotowy i może być rozpoznany merytorycznie jedynie przez Sąd procesowy poprzez wywiedzenie przez dłużnika tzw. powództwa przeciwegzekucyjnego.

Z rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego nie zgodził się dłużnik zaskarżając zażaleniem punkt 1 sentencji i wnosząc o jego zmianę, polegającą na uzupełnieniu dokonanego już uchylecia czynności komornika sądowego na wszystkie czynności od dnia 2.05.2012r. do dnia udzielenia zabezpieczenia dłużnikowi w sprawie I C 143/12 oraz na wszystkie czynności od dnia 11.04.2012r. ze względu na fakt stosowania przez komornika złego adresu dłużnika do doręczeń, czym komornik pozbawił dłużnika przysługujących uprawnień, o jakich mowa w art. 379 pkt 5 kpc. Uzasadniając swoje stanowisko skarżący wyjaśnił w szczególności, że Sąd Rejonowy nie usunął pozostałych naruszeń, dokonanych przez komornika sądowego pomimo obowiązku działania Sądu w ramach czynności nadzorczych, o których mowa w art. 759 § 2 kpc w zw. z art. 767 kpc. Zdaniem skarżącego, nieprawidłowe czynności komornika winny zostać uchylone od dnia 11.04.2012r., ponieważ ze względu na kierowanie korespondencji pod niewłaściwy adres, dłużnik został pozbawiony możliwości bardziej precyzyjnego sformułowania wszystkich naruszeń komornika, o których uchylenie obecnie wnosi. Wskazał nadto, że nie został dotychczas rozpoznany złożony przez niego wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu oraz zaakcentował na uboczu, że w jego ocenie postępowanie egzekucyjne prowadzone jest przez komornika sądowego w sposób wyjątkowo nierzetelny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika podlegało odrzuceniu.

Stosownie do brzmienia art. 370 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc, znajdującego zastosowanie także w postępowaniu egzekucyjnym na podstawie art. 13 § 2 kpc, Sąd pierwszej instancji odrzucił na posiedzeniu niejawnym apelację (zażalenie) wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

Zażalenie na postanowienie Sądu w postępowaniu egzekucyjnym służy, zgodnie z dyspozycją art. 767⁴ § 1 kpc, w wypadkach wskazanych w ustawie (zob. np. art. 767³, 768, 770, 795, 828, art. 839 § 2, art. 859, 870 § 2, art. 946 § 2, art. 997, 998 § 2, art. 1028 § 3 i art. 1055). Natomiast, na podstawie art. 394 § 1 kpc, stosowanego odpowiednio poprzez art. 13 § 2 kpc, zażalenie przysługuje także na postanowienia Sądu kończące postępowanie w sprawie oraz w wypadkach enumeratywnie wymienionych w powołanym przepisie, o ile pozostają one aktualne w postępowaniu egzekucyjnym. Żaden z przywołanych wyżej przepisów nie uprawnia do wywiedzenia zażalenia na postanowienie sądu I instancji, co skutkuje odrzuceniem zażalenia dłużnika.

Nie sposób również nie zauważyć, że rozstrzygnięcie sądu I instancji w swej istocie w całości uwzględnia skargę dłużnika, zaś zażalenie w swej treści rozszerza żądanie pierwotnej skargi, na bliżej niesprecyzowane czynności komornika, co nie jest dopuszczalnym na etapie postępowania zażaleniowego, a co może być ewentualnym przedmiotem kolejnych skarg na czynności komornika o ile skargi te nie będą spóźnione z uwagi na treść art. art. 767 § 4 kpc.

Mając powyższe na względzie, zażalenie, jako niedopuszczalne należało odrzucić na podstawie art. 373 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc przy zast. art. 13 § 2 kpc, o czym Sąd Okręgowy orzekł w sentencji postanowienia.